

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 65/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou MARCEL BIZNÁR, s. r. o., Bajkalská 31, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Marcel Biznár, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 118/2018 a jeho uznesením sp. zn. 4 Cdo 118/2018 z 26. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 118/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením sp. zn. 4 Cdo 118/2018 z 26. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) bolo na základe žaloby podanej sťažovateľom vedené konanie pod sp. zn. 22 C 112/2010 o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhradu mzdy proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“).

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 C 112/2010 z 8. marca 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 9 Co 149/2017 z 15. februára 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

6. Sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy z dôvodu svojvoľného postupu a rozhodovania všeobecných súdov v jeho veci. V tejto súvislosti uvádza: *„Najvyšší súd SR a aj nižšie všeobecné súdy ústavne nekonformným spôsobom posúdili ustanovenia čl. 2, § 38 ods. 4, § 61 ods. 1 a 2, § 63 ods. 1 písm. b), ods. 2 a § 74 a § 77 zák. č. 311/2001 Z. z. pri absencii aspoň minimálnych štandardov na zákonný a spravodlivý súdny proces, čím Najvyšší súd SR zasiahol do základných práv a slobôd sťažovateľa, lebo sa nielenže nevenoval dôvodom podaného dovolania, ale najmä ignoroval v konaní sp. zn. 4 Cdo/118/2018 rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR a aj Ústavného súdu SR...“*

7. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, pričom zdôrazňuje, že najvyšší súd v iných obdobných veciach (sp. zn. 6 Cdo/449/2013, 4 Cdo/178/2008 a sp. zn. 5 Cdo/42/2010), o ktorých sa v odôvodnení napadnutého uznesenia ani nezmienal, *„apeloval pri zrušení rozhodnutí odvolacích súdov na posúdenie výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b) v kontexte zásad § 13 ods. 3 a článku 2 zák. č. 311/2001 Z. z.“*

8. Podľa názoru sťažovateľa tým, že najvyšší súd v jeho prípade rozhodol odlišným spôsobom ako v prípade skutkovo i právne obdobných veciach, na ktoré poukázal, a to bez uvedenia relevantných argumentov na podporu tohto odklonu, najvyšší súd porušil princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a porušil zásadu právnej istoty. Takýto postup všeobecných súdov je potrebné podľa sťažovateľa hodnotiť *„výrazom zjavného a neodôvodneného, nespravodlivého vybočenia (excesu) zo štandardného výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (a predstavuje tým nepredvídateľnú interpretačnú ľubovôľu), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti“*.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezhom rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 118/2018 ako aj Uznesením sp. zn. 4 Cdo 118/2018 zo dňa 26.03.2019 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v platnom znení.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 11/2018 zo dňa 26.03.2019 sa v celosti zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na nové prejednanie a nové rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako sťažovateľovi trovy konania v sume 346,26 € na účet jeho advokáta Mgr. Marcela Biznára, Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s.r.o., so sídlom Bajkalská 31, 827 25 Bratislava vedeného v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

10. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v námietke, že pokiaľ najvyšší súd vo veci sťažovateľa rozhodol rozdielne ako v skorších obdobných veciach, porušil sťažovateľovo právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00) všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tým aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní. Takýmto predpisom je aj Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

19. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 419 a nasl. CSP. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 419 až § 423 a v § 431 až § 435 CSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, sa v § 420 CSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné len z dôvodov uvedených v § 420 písm. a) až písm. f) CSP. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 CSP.

20. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

22. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

23. Všeobecný súd teda nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

24. V preskúmvanej veci je podstatné, že sťažovateľ podané dovolanie odôvodnil tak, ako to aj sám uvádza, podľa § 420 písm. f) CSP.

25. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Najvyšší súd s poukazom na viazanosť dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) vo vzťahu k dôvodnosti podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v napadnutom uznesení poukazuje na výklad pojmu „procesný postup“, ktorý je obsiahnutý vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu. Preto pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie práva na súdnu ochranu z dôvodu odklonu právneho názoru (nesprávneho právneho názoru, pozn.) od iných sťažovateľom špecifikovaných rozhodnutí najvyššieho súdu, nejde o dôvod zmätočnosti. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia aj na skutočnosť, že ani nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je s poukazom na rozhodovacu prax najvyššieho súdu dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

27. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné, konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa, s ktorým sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu [v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pozn.], t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa.

28. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu